

Arrest

nr. 119 858 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 5 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME, in opvolging van D. VANTOMME en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zijn van Russische nationaliteit.

1.2. Verzoekers dienden op 11 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 17 januari 2013 en op 29 januari 2013 werd door de ambtenaar-geneesheer een medisch advies verstrekt.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie nam op 5 februari 2013 een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Er werden medische elementen aangehaald door V.G. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 29.01.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers een schending op van de artikelen 9^{ter} en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de formele en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging alsook van artikel 3 van het EVRM.

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van *'de rechten van verdediging'* geldt dat verzoekers hun middel ter zake niet verder ontwikkelen. De afwezigheid van enige toelichting over hoe de bestreden beslissing een opgeworpen regel vervat in een middel of onderdeel van een middel precies zou schenden leidt, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, tot de onontvankelijkheid van dit middel of onderdeel van dit middel. Louter ten overvloede merkt de Raad dan ook op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekers' hun betoog bestaat er voornamelijk in dat zij menen dat het bestuur de mening van de ambtenaar-geneesheer 'gewoon overneemt'. Zij menen niet te kunnen weten of de gemachtigde zich steunt op dit medische verslag of nog op andere elementen. Verzoekers laken het feit dat de gemachtigde slechts vermeldt dat de ziekte van verzoeker niet beantwoordt aan artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat de gemachtigde de motiveringsplicht schendt door de inhoud van het medisch verslag gewoon over te nemen en zonder meer te aanvaarden.

2.5. Verzoekers stellen enerzijds dat de gemachtigde niet “enigszins verwezen heeft naar dit verslag” en zij stellen anderzijds dat “de gemachtigde niet stelt waarom deze de mening van ambtenaar-geneesheer heeft overgenomen”.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt vooreerst als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.6. Uit de lezing van de bestreden beslissing van 5 februari 2013 blijkt duidelijk dat de gemachtigde daarin expliciet verwijst naar het medisch verslag van 29 januari 2013, opgesteld door de ambtenaar-geneesheer: “Er werden medische elementen aangehaald door V.G. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 29.01.2013 in gesloten omslag”. Dit impliceert dat dit medisch verslag integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing.

Dit medisch verslag van 29 januari 2013 luidt als volgt:

“(…)

V.G. (R.N. xxx)

Mannelijk

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Geboren op (...) 1963

Adres: (...)

8550 ZWEVEGEM

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.08.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 22/07/2009, medisch verslag van dokter K, huisarts. Deze attesteert hypertensie, retrosternale pijn, prostatisme, gastro duodenaal probleem, discusdegeneratie, depressie. Op het 1e zicht lijkt het ons verwonderlijk dat deze persoon, die in Zwevegem woont, op consultatie gaat bij deze dokter die in Brasschaat woont, aan het andere uiteinde van het land. Hij schrijft medicatie voor, maar er waren geen hospitalisaties nodig. De verwachte duur van zijn behandeling wordt levenslang genoemd.

- 13/10/2011, 14/10/2011, 03/12/2011, 03/07/2012, 20/8/2012, dr. S, psychiater, deze attesteert een angststoornis onder de vorm van een PTSD, met onder meer nachtmerries, affectieve vervlakking, sterk verminderde reactiviteit, verminderde interesse, verhoogde prikkelbaarheid enzovoort. Eind oktober 2011 was er een korte opname ter observatie in de kliniek, en al snel na opname was er een verbetering van zijn klachten, met een voorstel tot ontslag. Dit alles leidt tot een depressie, en er worden psychotropica voorgeschreven. Dokter S. stelt ook dat er vooral problemen zijn: "Als gevolg van de moeilijke levenssituatie, naast de transculturele problematiek".

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 49-jarige man een depressief syndroom vertoont in het kader van een PTSD.

De huidige aandoeningen of klachten absoluut niet levensbedreigend, en vormen zeker geen onmiddellijk risico voor het leven. Er waren geen recente hospitalisaties noch acute opstoten.

De motivatie van betrokkenen lezen we in een verslag van dr. S. van 03/12/2001, waarin betrokkenen stelt dat men in Europa "verder gevorderd" zou zijn en dat hij hierdoor hier beter zou kunnen geholpen worden...

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

*Hoogachtend,
Dr. JM Arts-adviseur".*

2.7. De Raad wijst er vooreerst op dat de ambtenaar-geneesheer belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Aldus heeft de ambtenaar-geneesheer in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een specifieke controletaak die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling. Voorts wijst de Raad er op dat de ambtenaar-geneesheer niet wettelijk gehouden is om verzoeker zelf medisch te onderzoeken. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: "(...) Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen".

2.8. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt voor een terugkeer naar het land van herkomst, is het dan ook, gelet op het omstandig en gestaafd medisch advies, niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Terwijl het deze Raad, in

haar hoedanigheid als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van hun advies of beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing wettig en niet kennelijk onredelijk is.

2.9. In de mate dat verzoekers hun middel gebaseerd op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ontwikkelen, legt dit beginsel aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Raad wijst vooreerst op hetgeen gesteld werd onder punt 2.7 *in fine*. Verzoekers tonen voorts niet aan dat het bestuur onzorgvuldig heeft gehandeld. De gemachtigde steunt zijn beslissing immers op het medisch advies afgeleverd door de ambtenaar-geneesheer, advies waarin de elementen en stukken die door verzoekers werden voorgelegd, naar behoren onderzocht en gewogen werden. Verzoekers tonen evenmin aan dat de bestreden beslissing gestoeld is op onjuiste gegevens.

2.10. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM geraken verzoekers niet verder dan de éénmalige nominale vermelding van dit artikel in de titulatuur van hun middel. Onder een middel moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Om die reden is dit onderdeel van het 'middel' dan ook onontvankelijk. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing van 5 februari 2013 geen verwijderingsmaatregel omvat.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC